

[Aksel Møller.]

ning kan hjælpe til at faa et Resultat hos den højtærede Finansminister. Jeg vil gerne henlede hans Opmærksomhed paa, at den gældende Skattelovgivning og Skattepraksis frembyder meget betydelige Hindringer for Gennemførelsen af en tilfredsstillende Pensionering af Erhvervslivets Funktionærer. Vi ser, at der er et stort Antal Firmaer, der for Tiden føler sig tilskyndet til at indrette Pensionsordninger for Funktionærer. Det kan enten være saadanne Virksomheder, som vil starte en helt ny Pensionsordning, eller en Virksomhed, der vil forstærke en allerede eksisterende Pensionsordning ved at overføre væsentlige Beløb til Pensionskassen. I alle disse Tilfælde støder Bestræbelser i denne Retning paa skattemæssige Forhindringer, idet Skattevæsenet har den Praksis, at man kun tillader, at dette Tilskud til Pensionsformaal afskrives over 10 Aar, i Stedet for at man burde tillade, at det kunde afskrives over eet Aar. Den højtærede Finansminister vil ikke se sin Saneringspolitik gaa til Grunde paa Grund af dette. Tværtimod. De Midler, som Virksomhederne stillede til Disposition for Pensionskasserne til Forbedring af Forholdene, det var Penge, som derved blev bundet og indelaast. Det er klart, at ingen Virksomheder paa virkelig storstilet Vis vil være i Stand til paa eet Aar at afholde saadanne ekstra Tilskud til Pensionskasserne, naar de kun kan afskrives over 10 Aar. Jeg henleder den højtærede Finansministers Opmærksomhed herpaa og haaber, at det allerede i Aar skal lykkes at faa en Bestemmelse indført i denne Lov herom, fordi det netop nu, under de nuværende Erhvervsvilkår og denne meget aktuelle Diskussion rundt omkring i Virksomhederne om Pensionsformaal vilde skabe Muligheder for, at Virksomhederne kunde efterkomme deres Personalers Ønsker paa disse Omraader.

Det Lovforslag, som vi her behandler, indeholder kun paa eet Punkt en væsentlig Afvigelse fra de tidligere Love. Det er paa et overmaade sympatisk Punkt. Det drejer sig om Forslag om, at der for Personer, der er over 65 Aar, og hvis Indtægt maa siges at høre til de mere beskedne, finder Nedslag Sted i skattepligtig Indkomst, og dermed væsentlig Nedsættelse af Skatten. Mit Parti er villig til at yde sit Bidrag til, at denne Bestemmelse og den dertil knyttede Bestemmelse om Skattefrihed for Hjælpeløshedstillæg og Blindetillæg kan gennemføres her paa Rigsdagen. Vi har ikke hørt, hvorledes den højtærede Finansminister vil skaffe Dækning for de 5—6 Mill. Kr., det her drejer

sig om, men hvis det kan være til nogen Husvælselse for Ministeren, er vi villige til at skaffe ham disse 5—6 Mill. Kr. inden for den direkte Skats Rammer.

Naar jeg har sagt det, er det mere for at antyde, at til Gennemførelsen af det Forslag, jeg derefter skal knytte nogle Bemærkninger til, nemlig om Forhøjelse af den direkte Skat, kan vi ikke række den højtærede Minister Haanden. Nu har der staaet en stor Diskussion under det forrige Punkt paa Dagsordenen om Forholdet mellem Forbrugsafgifter og direkte Skatter. Jeg skal ikke blande mig dybere ind i den, men dog gøre en meget kort Bemærkning, idet jeg gerne vil have, at man skal se denne Sag fra en Synsvinkel, den ikke er set fra før under denne Debat.

I 1938—39 udgjorde de direkte Skatter et Beløb af 118 Kr. pr. Indbygger i Landet, og de indirekte Skatter udgjorde et Beløb af 100 Kr. pr. Indbygger i Landet. Det vil altsaa sige, at man betalte lidt mindre, men ikke meget mindre i indirekte Skatter, end man betalte i direkte Skatter. Nu har Udviklingen imidlertid formet sig saadan, at man i Dag betaler 495 Kr. pr. Indbygger i direkte Skatter og kun 298 Kr. i indirekte Skatter, eller for at runde det op, begge Tallene er jo nær ved Hundrede, er Forholdet nu: direkte Skatter ca. 500 Kr. pr. Indbygger, indirekte Skatter ca. 300 Kr. pr. Indbygger. Medens de altsaa var omtrent ens, da de glørværdige 30er under Statsminister Staunings Ledelse og Socialdemokratiets Førerskab gik paa Hæld i 1938—39, er det nu saaledes, at de direkte Skatter er væsentligt højere, nemlig 200 Kr. højere pr. Indbygger, end de indirekte Skatter. Det forekommer mig at være et Argument, som maa have en vis Vægt, og som den højtærede Finansminister ikke vil kunne afvise.

Det viser, at den Udvikling, der har fundet Sted henimod de direkte Skatters Forhøjelse, ogsaa er det Skær, hvorpaa Ministerens Forslag nu om en Forhøjelse af de direkte Skatter kommer til at strande. Det er nemlig givet, at jo højere den direkte Skat bliver, des stærkere føles dens Tryk paa alle Dele af Skatteskalaen. Den Opfattelse er for saa vidt ogsaa bekræftet i selve Lovforslagets Opbygning. Den højtærede Finansminister har med dette Lovforslag vist os, at han er klar over, at der er kommet et Punkt, hvor i alt Fald nogle af vore Medborgere ikke længere kan bære højere direkte Skat, det drejer sig altsaa om dem, der har under 6 800 Kr., naar der er Tale om Familieforsørgere med 2 Børn.

Den højtærede Minister sagde paa Sp.